

Квітка на узбіччі

Хуан Рамон Хіменес

Яка чиста й дивовижна, Платеро, ця квітка край дороги! Повз неї проходять цілі орди — бики, кози, коні, люди, — а вона, така ніжна й тендітна, як і раніше, стоїть рівно, світла і струнка, на своєму самотньому пагорбку, у тій самій незайманій чистоті.

День у день, коли на початку підйому ми звертали навпростець, ти бачив її на весняній варті. У неї вже з'явилася пташка, яка, побачивши нас, відлітає — навіщо? Часом у її крихітній чашечці сяє крапля дощу; вона вже терпить побори бджоли й ошатну легковажність метелика.

Жити їй лічені дні, Платеро, та пам'ятати про неї треба вічно. Її життя — наче день твоєї весни, наче весна мого життя... Чого тільки не віддав би я осені, Платеро, за цю дивовижну квітку, аби день у день її весна, невигадиво й нескінченно, воскрешала нашу!